

Sygn. akt V CSK 113/18

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa „B.” S.A. w W.

przeciwko A.K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lipca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.

z dnia 7 listopada 2017 r., sygn. akt V ACa [...] /15,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza na rzecz pozwanego od powódki kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. mają charakter rozłączny, każda z nich ma charakter samoistny i powinna być wykazana przez skarżącego oddzielnie.

Przedstawione zagadnienie dotyczące zależności odpowiedzialności za nie zgłoszenie w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości od stwierdzenia poniesienia szkody przez wierzyciela, nie może być zakwalifikowane jako zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca w łącznym uzasadnieniu nie wykazała bowiem, że ma ono poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołuje zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostało

dotychczas rozstrzygnięte, a jest to konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. Argumenty powołane w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie zawierają żadnych wywodów prawnych w odniesieniu do konkretnych przepisów prawa a stanowią wyłącznie przytoczenie okoliczności faktycznych związanych z objęciem przez pozwanego funkcji członka zarządu, wezwań spółki do zapłaty, przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego i daty zgłoszenia wniosku o upadłość oraz jednozdaniową prezentację jego własnego poglądu co do istnienia odpowiedzialności pozwanego na podstawie art. 299 k.s.h.

Nie została w żaden sposób wykazana oczywista zasadność skargi kasacyjnej, bo skarżąca nie przytoczyła argumentów wskazujących, że zachodzi oczywistość uchybień w zakresie stosowania art. 382 i 328 § 2 w zw. z 391 § 1 k.p.c. i to uchybień o charakterze kwalifikowanym, wynikająca z treści samej skargi i widoczna *prima facie*. Skarżąca nie wskazuje, jakie konkretne dowody zostały pominięte przez Sąd drugiej instancji i na czym polega wadliwość uzasadnienia a ogranicza się jedynie do stwierdzenia, że zarzucane naruszenia doprowadziły do dokonania błędnej subsumcji i wykładni art. 299 k.s.h. Oczywista zasadność skargi zachodzi wówczas, gdy z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa, a takich argumentów skarżąca nie przytoczyła.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

jw

ał